

Sygn. akt I C 276/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 marca 2024 r.

Sąd Rejonowy w Piszcu I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Anna Gajewska

Protokolant: sekretarz sądowy Paula Milewska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6 marca 2024 r. w P.

sprawy z powództwa A. K.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W.

o zapłatę

o r z e k a

I. Zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda A. K. kwotę 60 201,12 zł (sześćdziesiąt tysięcy dwieście jeden złotych 12/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 22.06.2021r. do dnia zapłaty.

II. Oddała powództwo w pozostałej części.

III. Zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda A. K. kwotę 7 714,56 zł (siedem tysięcy siedemset czternaście złotych 56/100), tytułem zwrotu kosztów postępowania wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za czas od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

IV. Nakazuje pobrać od powoda A. K. na rzecz Skarbu Państwa- -Sądu Rejonowego w Piszcu kwotę 8,79 zł (osiem złotych 79/100) tytułem części nie pokrytych wydatków na opinię biegłego.

V. Nakazuje pobrać od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa- -Sądu Rejonowego w Piszcu kwotę 64,48 zł (sześćdziesiąt cztery złote 48/100) tytułem części nie pokrytych wydatków na opinię biegłego.

Sygn. akt I C 276/23

UZASADNIENIE

A. K. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w O. wniósł pozew przeciwko (...) Spółce Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. o zapłatę kwoty 67 896 złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 22 czerwca 2021 roku do dnia zapłaty. Nadto powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w dniu 15 lutego 2021 roku doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód osobowy marki M. (...) o nr rej. (...), użytkowany przez M. S., a stanowiący

własność A. J.. Sprawca kolizji objęty był ubezpieczeniem OC w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń. Charakter oraz zakres uszkodzeń uniemożliwił poszkodowanemu korzystanie z pojazdu zgodnie z jego przeznaczeniem. Samochód niezbędny był poszkodowanemu do codziennego użytku, załatwiania bieżących spraw, dojazdów do pracy. Na czas likwidacji szkody w pojeździe, w dniu 10 marca 2021 roku poszkodowany zawarł z powodem umowę najmu pojazdu zastępczego marki M. (...) przy stawce dobowej wynoszącej 400 zł netto (492 zł brutto). Następnie w dniu 12 marca 2021 roku poszkodowany zawarł z powodem umowę najmu pojazdu zastępczego marki P. (...) według uzgodnionej przez strony stawki dobowej wynoszącej 800 zł netto (984 zł brutto). W dniu 10 marca 2021 roku strony zawarły również umowę cesji wierzytelności z tytułu zwrotu kosztów wynajmu pojazdu zastępczego.

Powód wskazał, że najem pojazdu zastępczego trwał do 18 maja 2021 roku, tj. 70 dni. Powód wystawił faktury VAT za wynajem ww. pojazdów zastępczych (2 dni x 492 zł oraz 68 dni x 984 zł) na łączną kwotę 67 896 zł brutto (984 zł + 66 912 zł). Następnie pismem z dnia 11 czerwca 2021 roku powód wezwał ubezpieczyciela sprawcy szkody do zapłaty ww. należności w terminie 7 dni. Wezwanie pozostało bez odpowiedzi. Pismem z dnia 5 czerwca 2023 roku powód ponownie wezwał pozwanego do zapłaty kosztów wynajmu poszkodowanemu pojazdowi zastępczego. W odpowiedzi, decyzją z dnia 16 czerwca 2023 roku pozwany odmówił wypłaty odszkodowania podnosząc w uzasadnieniu, iż uzasadniony i pozostający w związku ze szkodą okres najmu wynosił 17 dni (od 16.02.2021r. do 05.03.2021r.) i usługa organizacji wynajmu pojazdu zastępczego na ten czas została przeprowadzona bez ubezpieczyciela. W ocenie ubezpieczyciela, w przedmiotowym przypadku doszło do niczym nieuzasadnionego przedłużenia terminu wynajmu pojazdu zastępczego.

W ocenie powoda, stanowisko pozwanego jest nieprawidłowe. Powód podkreślił, że pozwany zakończył postępowanie likwidacyjne w przedmiocie szkody w pojeździe marki M. (...) dopiero w dniu 23 kwietnia 2021 roku (a więc dopiero po upływie ponad 60 dni od dnia zgłoszenia szkody). Pozwany celowo przedłużał postępowanie likwidacyjne, rzekomo prowadząc postępowanie wyjaśniające, które jak się okazało w prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Pieszku sprawie I C 210/21, było zupełnie bezpodstawne. Wobec odmowy przyjęcia swojej odpowiedzialności i zaniechania wypłaty nawet bezspornej kwoty odszkodowania, poszkodowany nie miał możliwości doprowadzenia pojazdu nawet do stanu używalności.

Pozwany (...) Spółce Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na jego rzecz od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany podniósł, że w toku postępowania likwidacyjnego uznał w końcu swoją odpowiedzialność za szkodę w pojeździe marki M. (...) o nr rej. (...) powstałą w dniu 15 lutego 2021 roku. Wskazał, że okoliczności zdarzenia były przez niego weryfikowane z uwagi na podejrzenie usiłowania wyłudzenia odszkodowania, co skutkowało zawiadomieniem organów ścigania. Te jednak nie dopatrzyły się realizacji znamion czynu zabronionego i postępowanie przygotowawcze zostało umorzone. Pozwany wypłacił poszkodowanemu należne odszkodowanie za szkodę w pojeździe, a także zrefundował częściowo koszty najmu pojazdu zastępczego, albowiem przez 17 dni poszkodowany wynajmował pojazd zastępczy od wypożyczalni współpracującej z pozwanym po stawce 295 zł netto za dobę. W ocenie pozwanego był to okres wystarczający do naprawy pojazdu. W ocenie pozwanego, wynajęcie przez poszkodowanego pojazdu zastępczego na okres znacznie przekraczający technologiczny czas naprawy pojazdu, nie jest celowym i ekonomicznie uzasadnionym wydatkiem. Ponadto, w ocenie pozwanego, wynajem pojazdu luksusowego, jakim jest P. (...), wyłącznie do załatwiania bieżących spraw życia codziennego, przeczy ciężącemu na poszkodowanym obowiązkowi minimalizacji szkody. Wynajmowany początkowo przez poszkodowanego pojazd marki M. (...) zapewniał wysoki komfort użytkowania i był wystarczający do wykonywania codziennych obowiązków. Pozwany zakwestionował również stawkę najmu pojazdu zastępczego. W ocenie pozwanego, swoim zachowaniem poszkodowany przyczynił się do zwiększenia rozmiaru szkody, a za skutki takiego działania, zgodnie z art. 361 k.c. pozwany odpowiedzialności ponosić nie może.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 15 lutego 2021 roku doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ przynależący do segmentu E samochód osobowy marki M. (...) o nr rej. (...), użytkowany przez M. S., a stanowiący własność A. J..

Sprawca zdarzenia objęty był w powyższej dacie ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów, stwierdzonym polisą wystawioną przez (...) Spółkę Akcyjną V. (...) z siedzibą w W..

Samochód osobowy marki M. (...) wskutek uszkodzeń powstałych w wyniku opisanego wyżej zdarzenia, nie mógł być dopuszczony do ruchu na drogach publicznych. Z miejsca kolizji został zholowany do warsztatu naprawczego.

Do czynności dnia codziennego poszkodowanemu niezbędnym był samochód zastępczy.

(okoliczności bezsporne)

W dniu 16 lutego 2021 roku poszkodowany zgłosił szkodę ubezpieczycielowi sprawcy szkody.

Jednocześnie poszkodowany został poinformowany, że istnieje możliwość wynajęcia pojazdu zastępczego bezgotówkowo z wypożyczalni z nim współpracującej oraz o stawkach obowiązujących w tych wypożyczalniach.

Poszkodowany zlecił ubezpieczycielowi organizację pojazdu zastępczego.

Przez okres 17 dni, tj. od 16 lutego 2021 roku do 5 marca 2021 roku, poszkodowany wynajmował pojazd zastępczy z wypożyczalni współpracującej z ubezpieczycielem. Zwrócił pojazd zgodnie z telefonicznym wezwaniem otrzymanym od pracownika wypożyczalni.

(okoliczności bezsporne; dowód: potwierdzenie przyjęcia zgłoszenia szkody oraz faktura VAT z 09.03.2021r. za najem pojazdu zastępczego - znajdujące się w aktach szkody zapisanych na płycie CD k. 63A; zeznania świadka M. S. k. 90-90v)

W dniu 10 marca 2021 roku poszkodowany zawarł z A. K., prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w O., umowę najmu pojazdu zastępczego. Poszkodowanemu wynajęty został przynależący do grupy (...) i segmentu F, samochód marki M. (...) po stawce 400 zł netto (492 zł brutto) za dobę najmu.

Tego samego dnia pomiędzy poszkodowanym, a A. K., prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w O., zawarta została umowa cesji wierzytelności, na podstawie której poszkodowany przeniósł na A. K. wierzytelność względem (...) Spółki Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. z tytułu najmu pojazdu zastępczego w ramach polisy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody.

Opisany wyżej pojazd zastępczy nie odpowiadał preferencjom poszkodowanego i bardzo dużo palił, dlatego w dniu 12 marca 2021 roku poszkodowany zawarł z A. K. umowę najmu pojazdu zastępczego marki P. (...), przynależącego do segmentu F, po stawce 800 zł netto (984 zł brutto) za dobę najmu.

Umowa najmu pojazdu zastępczego marki P. (...) trwała 68 dni, tj. do dnia 18 maja 2021 roku.

(dowód: umowy najmu pojazdu k. 10-11v; umowa cesji wierzytelności k. 9; zeznania świadka M. S. k. 90-90v)

W dniu 18 maja 2021 roku A. K. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w O., wystawił fakturę VAT obejmującą czynsz najmu pojazdu zastępczego marki M. (...) (2 dni x 492 zł = 984 zł) oraz fakturę VAT obejmującą czynsz najmu pojazdu zastępczego marki P. (...) (68 dni x 984 zł = 66 912 zł) i pismem z dnia 11 czerwca 2021 roku wezwał ubezpieczyciela do opłacenia ww. faktur w terminie siedmiu dni. Wezwanie pozostało bez odpowiedzi.

Pismem z dnia 5 czerwca 2023 roku A. K. ponownie wezwał ubezpieczyciela do zapłaty należności wynikających z ww. faktur VAT w łącznej wysokości 67 896 złotych, w terminie 7 dni pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego.

Decyzją z dnia 16 czerwca 2023 roku ubezpieczyciel odmówił wypłaty odszkodowania z tytułu wynajmu pojazdu zastępczego, uznając za uzasadniony w okolicznościach niniejszej sprawy czas najmu wynoszący 17 dni, tj. od 16 lutego 2021 roku do 5 marca 2021 roku i biorąc pod uwagę fakt, iż za ten czas usługa organizacji wynajmu przez poszkodowanego pojazdu zastępczego została sfinansowana bez ubezpieczyciela.

(dowód: faktury VAT k. 12-13; pismo z 11.06.2021r. wraz z dowodem nadania k. 14-16; pismo z 05.06.2023r. k. 17; decyzja ubezpieczyciela z 16.06.2023r. k. 18-19)

Wszczęte przez ubezpieczyciela postępowanie likwidacyjne szkody w pojeździe marki M. (...) o nr rej. (...) powstałej w dniu 15 lutego 2021 roku, przebiegało następująco:

- w dniu 16.02.2021r. – potwierdzenie przyjęcia zgłoszenia szkody w pojeździe,
- w dniu 26.02.2021r. – przesłanie poszkodowanemu kosztorysu naprawy uszkodzeń w pojeździe na kwotę 16 511,47 zł brutto (należność ta nie została wypłacona poszkodowanemu),
- w dniu 03.03.2021r. – przesłanie poszkodowanemu kosztorysu naprawy uszkodzeń w pojeździe na kwotę 18 883,07 zł brutto (należność ta nie została wypłacona poszkodowanemu),
- w dniu 15.03.2021r. – ubezpieczyciel poinformował poszkodowanego, że ustalenie odpowiedzialności za szkodę i wysokości odszkodowania nie jest możliwe z uwagi na wszczęcie i prowadzenie dodatkowego postępowania wyjaśniającego mającego na celu ustalenie rzeczywistych okoliczności powstania szkody i jej zakresu,
- w dniu 18.03.2021r. – poszkodowany wezwał ubezpieczyciela do zapłaty odszkodowania za szkodę w pojeździe pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego,
- w dniu 23.04.2021r. – ostateczna decyzja ubezpieczyciela o odmowie przyznania i wypłaty odszkodowania za szkodę w pojeździe; na podstawie zebranego materiału dowodowego ubezpieczyciel nie dał wiary okolicznościom zgłoszonej szkody.

(dowód: potwierdzenie przyjęcia zgłoszenia szkody, pismo z 26.02.2021r. wraz z kosztorysem naprawy, pismo z 03.03.2021r. wraz z kosztorysem naprawy, pismo z 15.03.2021r., wezwanie do zapłaty z 18.03.2021r., decyzja z 23.04.2021r. – znajdujące się w aktach szkody zapisanych na płycie CD k. 63A)

Z uwagi na powyższą decyzję ubezpieczyciela, w dniu 19 kwietnia 2023 roku przed Sądem Rejonowym w Piszku zawisła pod sygn. akt I C 210/21 sprawa z powództwa A. J. przeciwko (...) Spółce Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. o zapłatę odszkodowania za szkodę w pojeździe marki M. (...) o nr rej. (...) powstałą w dniu 15 lutego 2021 roku.

Wydanym w powyższej sprawie w dniu 19 kwietnia 2023 roku wyrokiem Sąd Rejonowy w Piszku zasądził od (...) Spółki Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. na rzecz A. J. całość dochodzonego roszczenia wraz z kosztami procesu. Wyrok uprawomocnił się 2 czerwca 2023 roku.

(okoliczności bezsporne)

W dacie najmu przez poszkodowanego pojazdu zastępczego marki P. (...), na rynku lokalnym dobowe stawki najmu pojazdów zawierających się - tak jak pojazd uszkodzony - w segmencie (...), zawierały się w przedziale od 435 zł do 708 zł netto (od 535,05 zł do 870,84 zł brutto).

Biorąc pod uwagę: czas zajmowania przez ubezpieczyciela stanowiska w kwestii przyjęcia/odmowy przyjęcia odpowiedzialności za szkodę w pojeździe (do 23.04.2021r.), czas konieczny na zabezpieczenie części zamiennych, czas technologiczny naprawy wynikający z kosztorysu z uwzględnieniem jego efektywności oraz czas związany z organizacją pracy przez warsztat naprawczy, najem pojazdu zastępczego przez 70 dni kalendarzowych, tj. od 10 marca do 18 maja 2021 roku, był uzasadniony.

(dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu techniki motoryzacyjnej k. 104-122)

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Stosownie do treści art. 34 ust. 1 i art. 35 Ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003r., Nr 124, poz. 1152) z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu.

W obowiązkowym ubezpieczeniu komunikacyjnym OC ma zastosowanie zasada pełnego odszkodowania wyrażona w art. 361 § 2 k.c., a ubezpieczyciel z tytułu odpowiedzialności gwarancyjnej wypłaca poszkodowanemu świadczenie pieniężne w granicach odpowiedzialności sprawczej kierowcy pojazdu mechanicznego (art. 822 § 1 k.c.).

Przesłankami odpowiedzialności odszkodowawczej są: zaistnienie zdarzenia, z którym przepis prawny łączy odpowiedzialność odszkodowawczą, powstanie szkody oraz adekwatny związek przyczynowy pomiędzy zdarzeniem i szkodą. W przypadku wystąpienia wymienionych przesłanek naprawienie szkody przez podmiot do tego zobowiązany, powinno polegać na przywróceniu w majątku poszkodowanego stanu rzeczy naruszonego zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może przewyższać jednak wysokości faktycznie poniesionej szkody.

Okoliczności kolizji drogowej zaistniałej w dniu 15 lutego 2021 roku, odpowiedzialność pozwanego towarzystwa ubezpieczeń za szkodę powstałą w wyniku tego zdarzenia, a także zasadność najmu przez poszkodowanego pojazdu zastępczego, pozostawały poza sporem. Spór koncentrował się na ustaleniu, czy dochodzona przez powódkę dobową stawka najmu została zawyżona w stosunku do stawek rynkowych oraz na ustaleniu uzasadnionego czasu trwania najmu pojazdu zastępczego.

W uchwale z dnia 17 listopada 2011r. (III CZP 5/11 OSNC 2012, Nr 3, poz. 28) Sąd Najwyższy wyraził pogląd, iż odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego, niesłużącego do prowadzenia działalności gospodarczej, obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego. W uzasadnieniu uchwały wskazano również, że nie wszystkie wydatki, pozostające w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym, mogą być refundowane, istnieje bowiem obowiązek wierzyciela zapobiegania szkodzie i zmniejszania jej rozmiarów (art. 354 § 2, art. 362 i 826 § 1 k.c.). Na dłużniku ciąży w związku z tym obowiązek zwrotu wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw, niedających się wyeliminować w inny sposób, z zachowaniem rozsądnej proporcji między korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika. Sąd Najwyższy zauważył, iż nie jest celowe nadmierne rozszerzanie odpowiedzialności odszkodowawczej i w konsekwencji - gwarancyjnej ubezpieczyciela, co mogłoby prowadzić do wzrostu składek ubezpieczeniowych. Za celowe i ekonomicznie uzasadnione mogą być – co do zasady – uznane wydatki poniesione na najęcie pojazdu zastępczego tego samego typu co uszkodzony i na czas niezbędny do naprawy albo zakupu nowego pojazdu. Stanowisko to Sąd Rejonowy w całości podziela.

W kwestii podważanej przez pozwanego stawki za najem, należy zaaprobować pogląd, że poszkodowany co do zasady ma możliwość wyboru dowolnej oferty spośród takich, w których stawka czynszu najmu pozwanego nie przekracza rażąco cen rynkowych (oferowanych na rynku lokalnym) i braku obowiązku poszukiwania oferty

najtańszej. W orzecznictwie za ugruntowany należy uznać pogląd, zgodnie z którym odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej pojazdu mechanicznego obejmuje ekonomicznie uzasadnione koszty likwidacji szkody, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku, przy czym kosztami „ekonomicznie uzasadnionymi” są koszty ustalone według cen, którymi posługuje się wybrany przez poszkodowanego warsztat. Nie ma przy tym znaczenia fakt, że ceny te odbiegają (są wyższe) od cen przeciętnych dla określonej kategorii usług naprawczych na rynku (zob. uchwałę Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2003 r., III CZP 32/03, OSNC 2004, nr 4, poz. 51). Poszkodowany co do zasady nie ma bowiem obowiązku poszukiwania sprzedawcy oferującego najtańsze usługi, ubezpieczyciel powinien zatem pokryć koszty stosowane przez wybrany przez poszkodowanego podmiot, niezależnie od tego, że mogą być one wyższe od cen przeciętnych (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 25 kwietnia 2002 r., I CKN 1466/99, OSNC 2003, nr 5 poz. 64).

Wprawdzie cytowane wyżej orzeczenia dotyczą kosztów naprawy pojazdu, niemniej, w ocenie Sądu orzekającego w niniejszej sprawie, należy je również odnieść do cen stosowanych na lokalnym rynku przez wypożyczalnie samochodów zastępczych. Niewątpliwie, zgodnie z dyspozycją art. 361 § 1 i 2 k.c., poszkodowany ma prawo do pełnej rekompensaty poniesionej szkody, z drugiej zaś strony ciąży na nim obowiązek współpracy z ubezpieczycielem poprzez przeciwdziałanie zwiększeniu szkody i minimalizowanie jej skutków (art. 354 § 2 k.c.). Obowiązek ten nie może jednak, w ocenie Sądu Rejonowego, być w związku z tym poczytywany za równoznaczny z obligacją do poszukiwania najtańszej oferty najmu samochodu zastępczego. Przypisanie poszkodowanemu naruszenia obowiązku współpracy z ubezpieczycielem jest bowiem możliwe jedynie wtedy, gdy świadomie lub przez niedbalstwo skorzystał on z usług droższych, np. w sytuacji, kiedy zostanie wykazane, że poszkodowany, znając podmiot wynajmujący pojazdy po cenach niższych, wynajął pojazd zastępczy tam, gdzie wynajmowano je drożej. Zarzut uchybienia obowiązkowi z art. 354 § 2 k.c. mógłby zatem wchodzić w grę tylko w razie wykazania świadomości i niedbalstwa poszkodowanego przy skorzystaniu z podmiotu stosującego stawki wygórowane (i to rażąco).

W sprawie bezspornie ustalono, że przez okres 17 dni, tj. od 16 lutego 2021 roku do 5 marca 2021 roku, poszkodowany wynajmował pojazd zastępczy z wypożyczalni współpracującej z pozwanym towarzystwem ubezpieczeń. Zwrócił pojazd zgodnie z telefonicznym wezwaniem otrzymanym od pracownika wypożyczalni (vide zeznania świadka M. S. k. 90-90v i faktura VAT z 09.03.2021r. za najem pojazdu zastępczego - znajdująca się w aktach szkody zapisanych na płycie CD k. 63A). Poza sporem pozostawał również fakt, iż w dniu zwrotu ww. pojazdu zastępczego, poszkodowany wciąż oczekiwał na zajęcie przez ubezpieczyciela stanowiska w kwestii przyjęcia/odmowy przyjęcia odpowiedzialności za szkodę w pojeździe, w konsekwencji czego naprawa uszkodzonego pojazdu nie była nawet rozpoczęta. Decyzja w powyższej kwestii – odmowna – została przez ubezpieczyciela podjęta dopiero 23 kwietnia 2021 roku i była powodem wystąpienia przez poszkodowanego na drogę postępowania sądowego, które zakończyło się wydaniem przez Sąd w dniu 19 kwietnia 2023 roku prawomocnego już wyroku zasądzającego od ubezpieczyciela na rzecz poszkodowanego odszkodowania za szkodę w pojeździe.

W ocenie Sądu, nie sposób zatem uznać, że wynajmowanie przez poszkodowanego pojazdu zastępczego w okresie od 10 marca do 18 maja 2021 roku było nieuzasadnione. Również powołany w sprawie na wniosek stron biegły sądowy z zakresu techniki motoryzacyjnej, A. M., w sporządzonej na piśmie opinii stwierdził, że biorąc pod uwagę: czas zajmowania przez ubezpieczyciela stanowiska w kwestii przyjęcia/odmowy przyjęcia odpowiedzialności za szkodę w pojeździe (do 23.04.2021r.), czas konieczny na zabezpieczenie części zamiennych, czas technologiczny naprawy wynikający z kosztorysu z uwzględnieniem jego efektywności oraz czas związany z organizacją pracy przez warsztat naprawczy, najem pojazdu zastępczego przez 70 dni kalendarzowych, tj. od 10 marca do 18 maja 2021 roku, był uzasadniony.

Wobec powyższych okoliczności, zdaniem Sądu, w kwestii czasu najmu nie sposób przypisać poszkodowanemu naruszenia obowiązku minimalizacji rozmiaru szkody.

Jak wskazano wyżej, między stronami zachodził także spór co do wysokości dochodzonej przez powódkę dobowej stawki najmu.

Powołany w sprawie i wspomniany wyżej biegły A. M. w swojej opinii wskazał, że uszkodzony pojazd marki M. (...) bez wątplenia klasyfikowany jest w segmencie samochodów (...), natomiast wynajęte przez powoda uszkodzonymu pojazdowi zastępcze marki P. (...) i M. G. są samochodami klasyfikowanymi w segmentach wyższych aniżeli pojazd uszkodzony. W związku z powyższym, biegły poddał analizie ceny wynajmu pojazdów zawierających się, tak jak pojazd uszkodzony, w segmencie (...). Przeprowadzone przez biegłego badanie rynku wykazało, iż w okresie najmowania przez uszkodzonymu pojazdowi zastępczego od powoda, dobowe stawki najmu pojazdów należących do segmentu (...) zawierały się w przedziale od 435 zł do 708 zł netto (od 535,05 zł do 870,84 zł brutto).

Sąd w pełni podzielił sporządzoną na potrzeby niniejszej sprawy opinię biegłego, bowiem spełniała ona stawiane jej wymogi, odzwierciedlała staranność i wnikliwość w badaniu zleconego zagadnienia, odpowiadała w sposób wyczerpujący, stanowczy i zrozumiały na postawione pytania, a przytoczona na jej uzasadnienie argumentacja jest w pełni przekonująca. W ocenie Sądu opinia sporządzona została zgodnie z wymaganiami fachowości i niezbędną wiedzą specjalną. Nadto, nie była ona kwestionowana przez strony.

W konsekwencji powyższego uznać należało, że zastosowana przez powoda dobowe stawka czynszu najmu w wysokości 800 zł netto (984 zł brutto) odbiega od maksymalnych rynkowych stawek stosowanych dla pojazdów segmentu (...).

Mając na uwadze powyższe, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 817 § 1 k.c. i art. 481 § 1 i 2 k.c., Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 60 201,12 złotych tytułem odszkodowania za najem pojazdu zastępczego (2 dni x 492 zł + 68 dni x 870,84 zł = 60 201,12 zł) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 22 czerwca 2021 roku do dnia zapłaty i oddalił powództwo w pozostałym zakresie.

O kosztach procesu, wobec jedynie częściowego uwzględnienia żądań pozwu, Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 100 k.p.c. biorąc pod uwagę wygranie sprawy przez powoda w 88%. Koszty poniesione przez powoda wyniosły łącznie 9 612 złotych, na co składają się: kwota 3 395 złotych tytułem opłaty sądowej od pozwu, kwota 17 złotych tytułem opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa, kwota 5 400 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego i kwota 800 złotych tytułem zaliczki na poczet wynagrodzenia i wydatków powołanego w sprawie biegłego. Zatem 88% ze wskazanej kwoty wynosi 8 458,56 złotych. Natomiast koszty poniesione przez pozwanego wyniosły łącznie 6 200 złotych, na co składa się: kwota 5 400 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego i kwota 800 złotych tytułem zaliczki na poczet wynagrodzenia i wydatków powołanego w sprawie biegłego. Pozwany wygrał sprawę w 12%, stąd należna mu kwota wynosi 744 złote. Sąd dokonał kompensacji kosztów i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 7 714,56 złotych (8 458,56 zł – 744 zł = 7 714,56).

Koszt opinii biegłego wyniósł łącznie 1 673,27 złote i do kwoty 1 600 złotych pokryty został z wpłaconych przez strony zaliczek, zaś do kwoty 73,27 złote tymczasowo pokryty został ze środków budżetowych Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Piszku. Mając na uwadze wynik procesu, na podstawie art. 83 ust. 2 w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tj. Dz.U. z 2020r., poz. 755), Sąd orzekł jak w punkcie IV. i V. wyroku (73,27 zł x 88% = 64,48 zł; 73,27 zł x 12% = 8,79 zł).